

Proletära dygder

Det står i tidningarna att kommunens ekonomi är bra. Det är sant men bör inte övertolkas. Lund är inte en rik kommun.

Det som hänt är att proletära dygder tagits till heder. Kommunen hushållar med sina tillgångar. Inkomster och utgifter går ihop.

Det är bra för det ger större frihet. När de akuta problemen inte tar all kraft kan man höja blicken och börja planera för framtiden. Panikåtgärder kan undvikas.

Ungefär så kan man beskriva perspektiven i den rödgröna majoritetens budgetalternativ.

Borgarna är av en mer lättsinnig sort. De verkar inte ta offentlig verksamhet lika allvarligt. De är fortfarande motståndare till den kommunalskattehöjning som grundlade Lunds ekonomiska återhämtning. Den behövdes inte säger de.

Det betyder att de borde redovisa besparingsförslag på ca 100 miljoner kronor - det motsvarar kommunalskattehöjningen. Det gör de inte. De har ett gemensamt förslag, som innehåller besparingar på 48 miljoner kronor.

Det mest lättsinniga är emellertid inte att hälften av besparingsförslagen saknas. Nej, det värsta är att samtliga av deras förslag är ogenomförbara. Det är t ex fullständigt omöjligt att spara 15 miljoner på lokalkostnaderna från 1 januari 1997. Det hade helt enkelt inte funnits hyresgäster om ett under inträffat och lokalerna frigjorts. Den rödgröna majoriteten vill också spara genom energi- och lokalhushållning. Men inte förrän 1998 och inte mer än hälften så mycket. Redan den ambitionen blir svår att genomföra.

Så kan man gå igenom borgarnas förslag punkt för punkt. Varför sparade man inte 11 miljoner på administrationen när man hade majoritet? Den har inte blivit större de senaste åren. Hur skall man spara 12 miljoner på privatisering och anbudsupphandling? Hur skall man tjäna ytterligare 4 miljoner genom att låta KOMVUX sälja arbetsmarknadsutbildning när staten halverar sina anslag?

Nej, det borgerliga alternativet är inte seriöst. Det är sammansatt av lika delar luft och populism.

Roland Andersson

Delad budget i M-landstinget

Det var budgetmöte i landstinget i måndags, 25 nov. Budgetfrågan var avklarad på lite mer än en timme. Det var alltså ingen dramatisk historia. Nu var det bara skatten för nästa år, som skulle bestämmas och hade inte kommunallagen krävt att beslutet om landstingskatt skall fastställas innan månadens utgång, hade man troligen hoppat över novembermötet. Den egentliga budgeten med inkomster och utgifter behandlas den 16 och 17 december.

När det gällde skatten var det bara miljöpartiet, som ville dra in två kronor från medborgarna för att ge tillbaka en krona i form av vård. Övriga partier gick på oförändrad skatt. Vänsterpartiet hade med en brasklapp bland handlingarna, som förklarade att skatten borde höjas för att klara vården och motverka ökad arbetslöshet, men att den vägen var stängd genom riksdagsbeslutet att hälften av höjningen skulle dras in av staten.

Anledningen till att budgeten tas

vid två tillfällen är att det är så mycket som är på gång i förändringsprocessen mot ett gemensamt skånelandsting, att underlaget för att ta hela budgeten för Malmöhus läns landsting i november är för dåligt. Malmö kommun och Kristianstad läns landsting har inte känt sig hämmade av det osäkra beslutsunderlaget. De har sina budgetsammanträden med skatt, utgifter och allt nu i dagarna.

Vad kan man göra istället

Det tre skånelandstingen har kommit överens om att man, var och en, skall ha sin budget i balans innan man går samman i landstinget Skåne. Det betyder att det gemensamma underskottet på 1200 miljoner kronor skall sparas in på två år. Det är mycket, som talar för att det är klokt att gå samman med sunda ekonomier. Man behöver inte misstro varandras avsikter att själv ståda upp efter sig. Men överenskommelsen

bör inte vara helig. Underskotten har visat sig vara större än man trodde och regeringen kräver faktiskt inte att landstingen skall vara i balans förrän år 2000. Man bör nog ta sig en funderare på om det inte är bättre att spara lite långsammare i skånesjukvården och använda den extra tid man får till att diskutera och förankra förändringsprocessen på ett bättre sätt bland allmänheten och bland de anställda. För att det skall fungera på ett positivt sätt krävs att man kan lita på varandra i de tre landstingen och att ingen försöker att komma undan sin del av den tunga uppgiften att spara inom sjukvården. Det är klart att valrörelsen 1998 kan förleda till populism och sabotera det hela.

Men håller inte tanken om det enade Skåne med gemensam sjukvård för påfrestningarna i en valrörelse är den inte mycket värd.

Rolf L Nilson

Var blev politikerna av?

“En halvcirkel tomma stola på en scen kan också bära ett budskap: att de inbjudna politikerna inte kom.”

Detta är inledningen till en artikel om den regionala dansen i Svenska Dagbladet, sönd, 25 november. Det man syftar på är att det inte kom några politiker till Dansens Hus i Stockholm när man inbjudit till debatt. Det var i Stockholm. Det var fredag eftermiddag. Men ändå. Den regionala dansens

framtid är på dagordningen. Den har fått nya statliga pengar i regeringens kulturproposition. Dansen diskuteras ganska livligt i Skåne, Östergötland och Väster-norrland. Och det kom faktiskt politiker: en vänsterpartist, Gunilla Wahlén från Sundsvall. Heder åt henne! Skam över de andra!

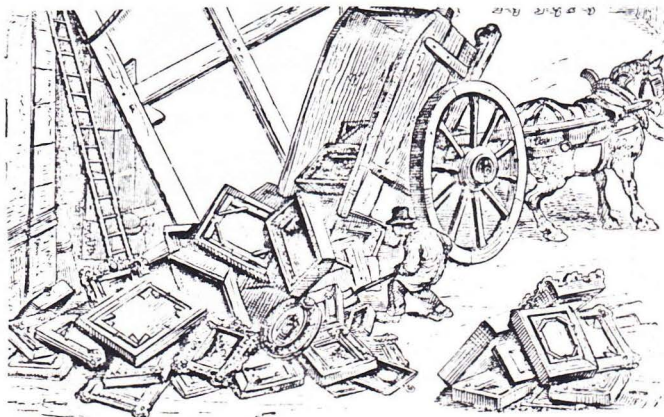
När jag frågade på landstingets "kulturkansli", (M-landstinget bidrar med 800 000 kronor till Skånes dansteater) visste man

inget om fredagens debatt. Man var nog inte inbjuden. Malmö och Lunds kommuner borde däremot varit på plats med tunga politiker. Eller har kulturen i kommunerna verkligen så ont om pengar att man inte har råd att resa? Jan Mårtenssons genomlysning av Lunds kommunpolitik tyder på detta. Det är emellertid främst bristen på genuint engagemang - politiska eldsjälur - som stör.

Gunilla Wahlén ursäktar sina kolleger, när hon säger: "Vi politiker har oftast inte mött dansen till skillnad mot bibliotek eller teater. Man vinner ju inga val på att försvara dansen, men kultur hjälper till att hålla unga kvar i kommunerna. Politiker behöver få möta dansvärlden." Gunilla har säkert rätt och här brister nog dansteatern i sin marknadsföring och sin pedagogik. De borde lägga mera jobb på att skola och vårda sina finansärer. Men det tunga ansvaret ligger på ändå politikerna!

Man sitter trångt

Det är inte bara dansen som sitter trångt. Kultur över huvudtaget för

Vårdpersonal eller poliser?

Ja, vi vet att vi tjarar. Men vi kan inte låta bli. Läser man allt som skrivs om sjukvården i Skåne märker man snart att det jäser i bygderna.

Först var det Trelleborg i våras; sedan Landskrona och Hässleholm och Trelleborg igen och Simrishamn, Ystad men också Ängelholm.

Inte Lund. Inte Lund inte!

Nu undrar ni så klart vad det gäller. Det är det gamla vanliga: På alla orterna, som jag räknat upp har befolkning, personal och lokala politiker engagerat sig för sina lasarett. De vill slå vakt om dem, som arbetsplats för kommunens och bygdens kvinnor. De vill slå vakt om vården: att den finns nära befolkningen. De vill slå vakt om lasarettet som en statussymbol. Ibland slår det över, men i princip gör de rätt. De kämpar för något, som de tycker är värdefullt!

Men inte i Lund! Det är nästan omöjligt att få ett livstecken från kommunens politiker när det gäller sjukvården. Konsulten, Kaj Essinger, som granskat sjukvårdsstrukturen i Skåne utifrån, har fördelat underskottet i sjukvården på sjukvårdsdistrikt och på hans karta ligger 400 miljoner kronor på Lund, Orup och Landskrona sjukvårdsdistrikt. Den överväldigande delen av detta drabbar givetvis Lunds lasarett. Om jag uppprepar den enkla matematiken - fyra jobb per miljon - blir det 1600 arbetstillfällen som skall sparas bort. Jag måste erkänna att jag inte har sett en enda rad i pressen, som tyder på att Lunds politiker bryr sig! Högen av pressklipp från andra kommuner når mig nu till halsen.

Jag har tagit upp frågan med Lennart Prytz ett par gånger. Senast var i förbifarten på ett möte som handlade om annat. Jag frågade om han insåg att allt man inte sparar i Landskrona, plus en hel del annat, drabbar Lund. Svaret förbryllade något. Det gick ut på att det var bra att polisdistrikt och sjukvårdsdistrikt skulle sammanfalla. På så sätt skulle Lund få behålla fler poliser! En handfull snutar mot tusen undesköterskor! Går det jämt upp? Det här är säkert oräddvist av mig. Men bryr ni er inte om vårt lasarett? Förstår ni inte att det finns en koppling mellan lasarettet och läkemedelsindustrin; mellan lasarettet och den medicinska tekniska industrin?

Visst är sjukvården landstingets ansvarsområde, men som landstingspolitiker hade det varit spännande att få diskutera och argumentera med arga lundapolitiker, som ville försvara sitt lasarett till sista blodsdroppen. Ni kunde gjort uppvaktningar. Jag lovar för min del att jag skulle judit på Zoegas Mollbergs blandning. Och det är inte för sent än!

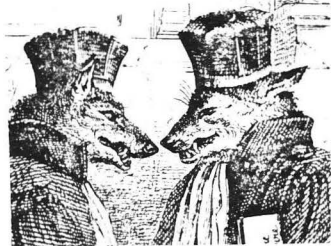
Rolf N.

Gör upp med de jeansklädda svinen!

Nu är det dags för en uppgörelse och vidräkning med 60-talets vänster, skrev i måndagens Sydsvenska Kim Salomon, professor i historia som skrivit en ny bok om FNL-rörelsen. Han menar att likheterna mellan 30-talets nazister och 60-talets kommunister är skrämmande. Professorn anser att nazismen har förlorat sin "pedagogiska kraft" som exempel på bristande demokratiskt sinnelag och då kunde i stället 60-talets vänster göra tjänst i den rollen. Nu har visserligen bara ett fåtal av 30- och 40-talens nazister ställts till ansvar för sina politiska åsikter - vem hade tid till sådant under efterkrigstiden - men det kan väl jämnas ut sig om vi tar i nu i stället.

Dags för utskottsfröher

Kanske skulle man ha någon sorts särskilt utskott - säg under Per Ahlmarks eller Anders Björks ledning - som i TV-sända förhör ställde diktaturanhängarna mot väggen. Ett alternativ vore speciella domstolar som granskade åsikter och yttranden. Viktigast skulle det nog vara att plocka fram de vänsterister som nu verkar som t.ex. lärare och eller journalister. Vid fällande dom bör sådana främmande och odemokratiska element helt enkelt skiljas från sina yrken och därmed kanske också erbjuda lite spelrum på arbetsmarknaden för senare och mer demokratiska generationer. Som professorn skriver: "Svärmeri för diktaturer och totalitarism får inte förträngas eller trivialiseras." Nej, precis, de skulle ha tänkt sig för innan de gick i sina Vietnamdemonstrationer. Men man skulle så klart gå milt fram, åtminstone mot dem som såg

sitt gamla engagemang som bottande i ungdomlig entusiasm, men som nu i ord och gärning uttryckte ånger. Ta till t.ex. de gamla aktivister som numera fyller Timbros boksidor och Svenska Dagbladets spalter - de kunde få full förlåtelse. Immunitet borde likaså beviljas de som kunde förse kommittéerna med komprometterande material och namnlistor.

Hemiska likheter

Professorn ger också en intressant precisering av likheterna mellan 30-talets nazister och 60-talets vänster: "Gemensamt för båda grupper var ett accepterade av

vardagens förtryck och förföljelse, där militär och säkerhetspolis utgjorde verktygen och där frånvaron av press- och yttrandefrihet framstod som ett nödvändigt inslag."

Ja, hur de svenska nazistsympatisörerna var vet jag inte, mina lärare vid gossläroverken i Helsingborg och Jönköping tyckte inte sådant var så mycket att tala om. Men vad gäller 60-talets vänster är det helt korrekt att man alltför lätt accepterade vardagens förtryck där mili-

tär och säkerhetspolis utgjorde verktygen". Militären var ganska diskret, även om militärpolisförband ibland lades i beredskap när vi skulle demonstrera, FstSäk hade sina tentakler ute lite överallt och det är väl känt hur den militära IB gjorde nattliga raidar på FNL-rörelsens kontor för att komma över redovisningslistorna för inbetalningarna till postgiro 400 499. Säkerhetspolisen var då mer burdus och rakt på sak. Professorn har rätt i att vi protesterade inte tillräckligt utan fann oss i övergreppen från polis och militär. Och inte heller har vi nu krävt en ordentlig utredning som i Norge. Att frånvaron av press- och yttrandefrihet framstod som nödvändiga inslag är dock att ta i. Det fanns ju faktiskt en och annan tidning som gav öppningar åt vårt håll - t.ex. Olof Lagercrantz på kultursidorna i Dagens Nyheter, men på de flesta håll skulle vi tigas ihjäl eller spottas på. Tidningsägare Olof Wahlgren hade såvitt jag minns ganska starka synpunkter på vad som skulle stå i Sydsvenskan, och vem som skulle få yttra sig där, och visst, vi accepterade det lite väl lätt. Professorn har verkligen fångat situationen på kornet.

Ungdomen ryter till

Själv är jag väl snarare en 58-a än

en 68-a men också jag har hört hur många nu vuxna under 60-talet plågats av en figur vid namn Storpötäten i Staffan Westerbergs barnserie "Vilse i pannkakan". Man kan anta att det ligger sådana tråkigheter bakom flera av inläggen i Sydsvenskans debatt. Särskilt rörande var Anna Alsmarks inlägg ("Vi blev offer för experimenten"). Ja, här jämförs våra barn med försöksdjur - prof. Solomon skulle väl dragit parallellen med nazisternas experiment med mental-

patienter i 30-talets Tyskland. Red. Alsmark och andra som är födda på 60- och 70-talen "... satt mitt i korsdraget. Vem skulle alla politiska idéer testats på om inte den nya, uppväxande generationen?". Ja som förälder läste jag ju faktiskt både Göran Palms "Indoktrineringen i Sverige" och Frances Vestins "Handbok i barnindoktrinering". Resultatet av uppfostran blev för red. Alsmark att hon nu är typ vänsterliberal. Nåja, men då är det ju ingen ko på isen, då slog det inte över i några intellektuella eller politiska excesser som kunde vara till men. Själv satte jag doktor Gormanders bok om upproret på daghemmet i händerna på min äldste son och han blev högersocialdemokrat. Så kan det gå.

Gråa soppor

I Sydsvenskans debatt saknar jag nu bara några av de anklagelser jag brukar få höra av mina barn. Det gäller de psykiska skador de fått genom att som barn släpas på s.k. folkfester och där utspisas med grå korngrynssoppor, tillagade i tvättgryter över vedeld av kollektivet Moder Jord, medan jämnåriga kamrater fick äta hamburgare. Och så ylandet från alla självutnämnda folksångare med illa stämde gitarrer som insisterade på att sjunga "Blowing in the wind". Ja det var en svår tid.

Lucifer.

En skånsk överbyggnad

Bilden på bokens skyddsomslag är anslående: Johan Johanssons målning "Tåget till Mölle". I förgrunden jordbrukslätt som nog kan vara skånsk, men bakom reser sej bergen med högre resning än verklighetens Håkull. Snöskärmarna på banans sidor liknar bautastenar. Spåret är verkligen brett, kanske en lyckad anspelning på att järnvägsprovinsen Skåne nästan helt har saknat smalspår, men så brett att vagnarna hamnar mellan rälerna och därmed ger ett något överkligt intryck.

Skåne en fattig provins

Den skånska jorden är som bekant Sveriges bördigaste men det räcker inte med vissa naturliga förutsättningar. I själva verket var Skåne länge en av landets fattigaste provinser med ett jordbruk präglad av överbetning, gödselbrist, sandflykt och vidsträckt sumpmarker. Bakom detta låg i sin tur sådant som 1600-talets förödande skånska krig och ett tungt godsägarvälde. Det var först under 1800-talets andra hälft, när de stora skiftesreformerna hade börjat få effekt, som Skåne blev Sveriges kornbod. Samtidigt uppstod en mer omfattande industri, långt efter de mellansvenska bruksbygderna.

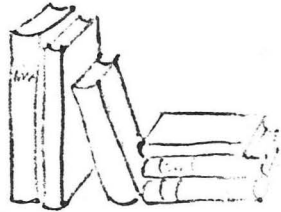
Och vid denna tid etablerades en skönlitteratur med provinsiella särdrag och kvaliteter som väckte nationell uppmärksamhet. Tala om bas och överbyggnad! "Bas" kan här handfast uppfattas som den så småningom bördiga skånska myllan, men naturligtvis också i marxistisk mening som produktionsapparat.

Skånes litteraturhistoria är också Lunds

Nu har första delen kommit av en omfattande skånsk litteraturhistoria. Den har förtjänsten att den ger en bild av basen, av den litterära överbyggnadens materiella förutsättning. Och i överbyggnaden behandlar den glädjande nog alla

våningarna, från Tröl Sjinssens och Calle Z:s suterräng till Vilhelm Ekelunds och Hjalmar Gullbergs vindloft.

Att skriva Skånes litteraturhistoria är också att skriva Lunds. Det senare gjordes ju för inte så långesen, av Nils Palmberg, men

den här gången får man en bild av Lunds ställning i provinsen. Det handlar naturligtvis om ett universitet som visserligen var "litet och obetydligt" (Hans Alfredson) men som tillhandahöll miljö och impulser och i vissa fall försörjning åt litteratörer. De flesta som skulle leva av sin penna har dock fått bryta upp, till tidningarna i Malmö eller den stora kulturella scenen i Stockholm. Under den epok som boken behandlar lämnar Lund de andra skånska städerna lågt efter sej i litterär betydelse. I en kommande andra del, när man kommer in på dagens poetiska Malmöskola och andra företeelser, blir väl balansen en annan.

Bååth, Hansson Benedictsson och Lidforss

Fanns det inga skrivande skåningar under dansk tid eller fram till 1743 då prästen Jonas Floræus utgav en skånsk rudbeckiad? Boken nämner i alla fall ingen, och eventuella utelämnanden är säkert inte viktiga. Det är med A.U. Bååth, Ola Hansson, Victoria Benedictsson och deras generationskamrater som Skåne får sin litterära profil och specifikt skånska landskapsstämningar blir populära.

Sen rullar det på med Bengt Lidforss, som själv inte skrev fiktion men som så många skön-

litterära författare tvingades förhålla sej till och som dök upp i deras texter, mer eller mindre lätt förklädd. Naturligtvis passade han med den dekadens som var högsta mode i nästan hela Europa då. En parallell och delvis motriktad rörelse i tiden var just sökandet efter den provinsiella identiteten, vilket här bland annat tog sej uttryck i dialektdiktning. Det är bra att få den presenterad och genomgången; man har vetat att den fanns men för de flesta, även nutida skåningar, har väl det ovana skriftspråket skapat ett läsmotstånd som gjort att man lämnat den i fred.

Skånekartan täcks

Därefter breddas de litterära uttrycken och riktningarna ännu mer. Ett stycke in på 1900-talet får Skåne även breda epiker förutom att nya novellister, poeter och essäister uppstår. Det kommer vänsterradikaler och högerradikaler. Lund har alltså en särställning men Skånekartan täcks: alla härader och städer får sina litterära skildrare. Den störste Helsingborgsförfattaren brukar visserligen tillskrivas Vänersborg, men klokt nog glömmes inte Vinge & co. "rikssvenska" författares eventuella skånska séjourer.

Saknar jag något? För att anknypa till recensionens inledning: järnväglitteraturen. I Skåne fanns under mellankrigstiden något som tycks vara unikt för landet, en "skola" av skrivande järnvägsmän, som med författarsignaturerna J.S. Mauritz, Two Step och Otto Wilhelm gav ut samlingar med noveller, berättelser, anekdoter, mest med material som de fått genom sin yrkeserfarenhet. Ingen stor litteratur men den står för något, och det hade varit i bokens anda att uppmärksamma den.

Gunnar Sandin

Louise Vinge (red.), *Skånes litteraturhistoria: Fram till 1940-talet*, Corona.

Jag antar att glädjen stod högt i tak hemma hos Mats Lind och de andra i Tåggruppen förra veckan. Jag tänker på branden i Kanaltunneln. Det var väl gefundenes Fressen för den som ihärdigt predikat om järnvägstrafikens farlighet.

Det blev stora materiella skador i tunneln och ett antal personer skadades. Lyckligtvis omkom ingen. Vårre gick det när flygplanen krockade över Indien i samma veva, och strax efter kom katastrofen vid Komorerna. På landsvägarna fortsatte det vardagliga dödade som normalt bara ger anledning till notiser. Fast en trafikolycka i Skånes Tranås fick i Skånskan fem spalter på första sidan trots att ingen gick åt. Det var dock nära, för en lastbil tyngd med fruset kött kvaddade ett hus och stannade två decimeter från en säng där den sovande kvinnan undkom med förskräckelsen och en bula på kinden.

Det var nog inte bara kvinnan som sov. För ett par månader sen skedde något liknande på autostradan utanför Lund: chauffören hade hållit sej vaken hela vägen från Stockholm men nu gick det inte längre, och så låg paketposten utspridd över den intilliggande åkern. Det var en transport som sen gammalt hade gått med tåg men där något åkeri nu hade bjundit under.

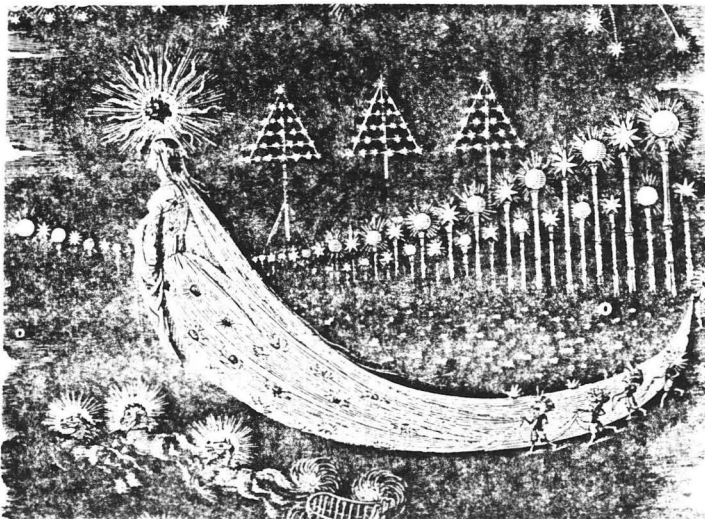
Lokförare är också människor som kan somna på sitt jobb eller rentav vara på fyllan. Men rälerna styr tåget rakt fram och ATC-systemet får snart stopp på ekipaget. Tåget är det säkra transportmedlet, trots allt.

Förresten var det en järnvägs-transporterad lastbil som började brinna där i Kanaltunneln.

Grr

Lund 30 november - Ljusets stad

Detaljerat program i dagspressen

Var blev ...

forts från sid 1

en osäker tillvaro. Vi ser det på många håll. Malmö kommun har ekonomisk kris för sina teatrar, sin symfoniorkester och för Dans-teatern. Man tvingas troligen att säga upp personal i dessa sårbara organisationer. Helsingborgs symfoniker har det knapert och Kulturen i Lund lever ur hand i mun. Och Lunds kommun tar som bekant sin hand från Skånes dansteater. Det är svårt att se någon ljusning. Kommunala kulturpolitiker av Johan-Bengt Pålssons yviga och entusiastiska typ lyser med sin frånvaro och det är lika svårt att få syn på några envisa, övertygade gnetare, som bevakar kulturens intressen. Den 1 juli 1997 blir det ändrat ansvar för den

regionala kulturen. Landstingen i Skåne lägger samman sina verksamheter med kommunerna i ett kommunalförbund. Det inger också en viss oro för det är lika svårt att se någon riktigt kulturellt engagerad politiker i ett "skånerperspektiv". Jo, en: Anders Bergelin, som är ordförande i kulturnämnden i M-landstinget. Men han har att kämpa mot nerdragningar i budgeten. Tre procent på kulturen mot två på värden.

Är det verkligen ingen, som minns Lars Hillersbergs gamla sanning: Kultur är dyrbarare än korv? Tyvärr är väl också lord Byrons påstående, att det bästa sättet att främja kulturlivet är att öppna kaféer, något obsolet.

Rolf N.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).

NY ADRESS.....

Läsvärt från förlaget Daidalos

Zygmunt Bauman, *Postmodern etik*, ca 270 kr
Zygmunt Bauman, *Dödligheten och odödligheten i det moderna samhället*, ca 230 kr
Zygmunt Bauman, *Auschwitz och det moderna samhället*, ca 230 kr
Ulrich Beck, *Att uppfinna det politiska. Bidrag till en teori om reflexiv modernisering*, ca 260 kr
Peter Burke, *Samtalskonstens historia*, ca 200 kr
Mohammed Chaib & Birgitta Orfali (red.), *Sociala representationer. Om vardagsvetandets sociala fundament*, ca 260 kr
Sigmund Freud, *Leonardo da Vinci - ett barndomsminne*, ca 103 kr
Sigmund Freud, *Vitsen och dess förhållande till det omedvetna*, ca 230 kr
Sigmund Freud, *Totem och tabu*, ca 200 kr
Donald H. Graves, *Att undersöka världen. Intervju, observation, reportage*, ca 180 kr
Donald H. Graves, *Skriv- och läsbefruktning*, ca 165 kr
Jürgen Habermas, *Diskurs, rätt och demokrati. Politisk-filosofiska texter i urval*, ca 260 kr
Jürgen Habermas, *Kommunikativt handlande. Texter om språk, rationalitet och samhälle*, ca 300 kr
Jürgen Habermas, *Samhällsvetenskapernas logik*, ca 260 kr
Tomas Kroksmark, *Didaskalos. Undervisningsmetodik från vår tideräkningens början*, ca 265 kr
Tomas Kroksmark, *Didaktiska strövtåg. Didaktiska idéer från Comenius till fenomenografisk didaktik*, 245 kr
Per Olof Olofsson, *Det självkonstruerade fängelset. En samhällsbetraktelse*, ca 245 kr
Per Olof Olofsson, *Urfantasin och ordningen. Om begäret, det heliga och det moderna samhället*, ca 152 kr
Per Olof Olofsson, *Den avklädda människan*, ca 127 kr
Seymour Papert, *Hur gör giraffen när den sover? Skolan, datorn och kunskapsprocessen*, ca 190 kr
Charles Taylor, *Identitet, frihet och gemenskap. Politisk-filosofiska texter i urval*, ca 270 kr
Charles Taylor m.fl., *Det mångkulturella samhället och erkännandets politik*, ca 200 kr
Charles Taylor m.fl., *Hegel och det moderna samhället*, ca 127 kr
Lev S. Vygotskij, *Fantasi och kreativitet i barndomen. En psykologisk essä*, ca 177 kr

Lunds kommun är hyreshöjare?

När nu Lunds kommun skall behandla sin budget för kommande år vill jag ha ett ord med i laget som skattebetalare och hyresgäst i LKF.

Idag är det så att Lunds kommun belastar LKF genom att ta ut en borgensavgift på en och en halv miljon om året. Detta motsvaras inte av någon utgift för kommunen utan är en direkt inkomst, utan någon insats. Kommunen går bara i borgen för lån, som måste tagas upp vid nybyggnation m.m. Denna avgift kommer att höja hela hyresnivån med 0,47%. Med andra ord närmare en halv procent på hyran i genomsnitt.

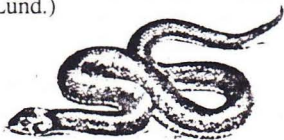
Detta leder i sin tur till en kedjereaktion genom att bruksvärdet höjs också på den privata sidan, vilket direkt gynnar fastighetsägarna, som inte har denna borgensavgift.

Som jämförelse kan nämnas att andra boendeformer t ex bostadsrätter och egna villor inte har några borgensavgifter. Ågarna till de sistnämnda kan till och med dra av 30% av sina räntor på skatten.

Min fråga till ledningen för Lunds kommun är om detta stämmer med lagen om att kommunen skall verka för neutralitet mellan alla medborgare inom sitt verksamhetsfält?

Jag avslutar med förhoppningen om att få ett rakt svar på denna fråga och ej några svepande utläggningar och undanflykter om varför vi hyresgäster skall betala denna extra skatt. Det är många av oss som lever på marginalerna, vilket gör att vi inte kan skaffa oss ett privatägt boende.

Göte Bergström
(Representant i bostadspolitiska utskottet, Hyresgästföreningen i Lund.)

Böckerna finns i den välsorterade bokhandeln till ovanstående priser. Man kan också bli medlem av Daidalos bokklubb och få dem ca 25 procent billigare

Försvara inte terrorn och tortyren!

I VB nr 33-förklarar Ingegerd Wedin att Kinas nuvarande politiska system beror på den konfucianska traditionen, att den numera så beryktade kinesiska stabiliteten är arvet från en tvåtusenfemhundra-årig levnadslära, varför den inte kan ifrågasättas. Hon menar att eftersom Kina inte genomgått samma utveckling som länderna i Europa, och eftersom ordet diktatur är av latinskt, alltså västerländskt (OOOUUUH!! VE OCH FASA!!) ursprung och härrör ur vår västerländska tradition, förstär kineserna inte innebörden av detta begrepp.

Naturligtvis gör de det. Kineser är inte dummare än andra. Och framför allt måste man utgå från att Kina, som ständigt medlem i FN:s säkerhetsråd, är medvetet om innebörden i stadgarna, därmed också förklaringen om mänskliga rättigheter. Att rättfärdiga den politiska terrorn i Kina genom att påstå att kineser inte förstår bättre är naivt och till och med farligt: jämför likheten med resonemanget om mördaren som slipper straff därför att han inte ansåg att han gjort något fel! Västerlandet måste få ifrågasätta det kinesiska systemet, inte för att i imperialistisk anda pracka på Kina en västerländsk världsbild, utan av det skälet att många kineser så uppenbarligen far illa i det nuvarande Kina. Man ska inte heller glömma att den öppning vi nu erfari i det kinesiska näringslivet, det som Ingegerd Wedin kallar "en belägring från västmakternas sida", faktiskt välkomnas av många kineser, som därigenom hoppas på en öppning även i det politiska systemet och på en demokratisk utveckling. Den politiska stabiliteten i Kina verkar för Ingegerd Wedin vara något positivt då hon skriver att "Hur länge den stabiliteten håller beror på hur mycket individualismen och girigheten breder ut sig." Låt oss hoppas att den breder ut sig riktigt mycket och att giriga röster höjs för en demokratisk stabilitet istället för en som är grundad på terror!

Vad hände efter 1911

Ingegerd Wedin vill med sin artikel förklara förekomsten av stabilitet i det kinesiska samhället genom att titta på landets historia. Hon visar på en tradition som betonar harmoni, ordning och lydighet mot överheten. Det är en lång och intressant redogörelse som väl fyller sitt syfte, att beskriva den

gamla konfucianska idéläran som påverkat Kina. Men varför avbryter hon när berättelsen når 1911? Menar hon att vi alla vet vad som hände efter 1911 och att det därför är onödigt att ta upp plats med en redogörelse, eller tas den inte med därför att utvecklingen efter 1911 inte stämmer med den konfucianska traditionen? För omvälvningen när kejsaren störtades var väl knappast i enlighet med konfucianska ideal? Förklaringen att resten är nutidshistoria är ologisk och inkonsekvent, då hela framställningen bygger på den historiska traditionen och utvecklingen. Att förklara dagens Kina utan att ta hänsyn till den kommunistiska och socialistiska bakgrunden är meningslöst. Den kinesiska situationen av idag är i allra högsta grad präglad av tiden efter 1911. Konfucianska ideal kan förklara mycket vad gäller kinesers syn på överhet och makt, men traditionen kan aldrig användas som försvar för terror och tortyr.

Frida Roijer
Fredrik Andersson

MÖTE MÖTE

Till vänsterpartiets medlemmar

Vi påminner om medlemsmöte på måndag den 2 december kl 19.30 på lokalen, Bredgatan 38. På dagordningen: Lunds översiktsplan; arbetslösheten i Lund; kan kommunen ta huvudansvaret, Inledning, Tapio Salonen och diskussion om den nya arbetsrättslagen.

Nästa lördag den 7 december har Vänsterpartiet aktionsdag i hela landet. I Lund blir det apellmöte med tal av Roland Andersson och musik med Panikorkestern på gågatan kl. 11.00.

RÖDA KAPELLET Lör 30.11. Samling kl. 16.30 på replokalen. Glöm ej notstäl. Ca 18.30 går vi till tältet i Lundagård för spelning. Obs Ingen repetition sönd. 11.12.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Rolf Nilsson och Kajsa Theander
Näste redaktör: Thomas Schlyter

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund.
Onsdag e. 17 till fax 046-14 65 82.
Manus mottas gärna på 3,5" diskett eller e-mail: veckobladet@ltv.se
Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-14 16 12
Rolf Nilsson 046-12 90 44
Thomas Schlyter 046-14 75 05
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.